

Arrest

nr. 219 313 van 1 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 27 maart 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 23 maart 2019 (bijlage 13septies "light").

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2018 nam de gemachtigde de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "light").

Op 26 oktober 2018 nam de gemachtigde wederom de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "light").

Op 11 december 2018 werd verzoeker door de heer C.Y. met functie "GSJ" gehoord. Verzoeker verklaarde niet naar Eritrea terug te kunnen omdat zijn ouders daar in de gevangenis zitten.

Op 25 januari 2019 nam de gemachtigde wederom de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "light").

Op 8 februari 2019 verviel de plaatsing onder voogdij van verzoeker van rechtswege omdat het leeftijdsonderzoek aantoonde dat hij meerderjarig is.

Op 23 maart 2019 nam de gemachtigde van de minister bevoegd voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker wederom een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies "light").

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Op 23 maart 2019 stelt de gemachtigde een Eurodac-hit vast met code IT2(...).

Op 27 maart 2019 nam de bevoegde minister een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

2. Over de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

Ambtshalve merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vasthouding van 23 maart 2019, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad stelt bijgevolg vast dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2. Tussengeschied aangaande de handtekening onder de nieuwe beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Thans bevat de nieuwe beslissing van 27 maart 2019 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen een handtekening bij "DVZMINISTER". De raadsman van verzoeker betwist ter zitting dat deze handtekening is gezet door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, Mw. M. De Block. Hij betwist als gevolg dat de beslissing werd genomen door de bevoegde persoon, daar iemand anders zich voor haar zou uitgegeven hebben.

De Raad wijst op het bepaalde in artikel 23 van het Koninklijk Besluit 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het procedurereglement) waaruit blijkt dat

indien de rechter of de kamer bij de welke de zaak aanhangig is, van oordeel is dat het van valsheid beticht stuk van wezenlijk belang is voor de beslissing, de (waarnemend) voorzitter oordeelt over de bewijskracht van het stuk.

De Raad wijst erop dat de bevoegdheid van de steller van de akte een kwestie is die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde persoon aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde persoon. Door het feit dat een persoon een beslissing (manueel) ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentificeert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft.

Zoals reeds eerder door de Raad gesteld, is de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen niet gesteund op een bepaling van de Vreemdelingenwet *sensu stricto*. De beslissing kadert wel in de bredere toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in materiële zin zodat zij valt onder de residuaire bevoegdheid van de minister c.q. de staatssecretaris voor asiel en migratie, zoals deze volgt uit artikel 104 van de Grondwet *iuncto* artikel 1,2° van de Vreemdelingenwet. Vooralsnog voorziet het ministerieel besluit van 20 maart 2018 tot wijziging van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verkort het Delegatiebesluit) niet de delegatie voor de bevoegdheid van de minister aan personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken voor beslissingen genomen op grond van de Dublin III-verordening (toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in materiële zin). Bijgevolg diende de beslissing inderdaad genomen te zijn door de minister. Verzoeker betwist niet dat de minister bevoegd is maar meent echter dat minister M. De Block niet werkelijk getekend heeft.

Verweerder repliceert ter zitting dat dit een zeer zware beschuldiging betreft, daar dit neerkomt op valsheid in geschrifte. De raadsman van verzoeker erkent dat dit neerkomt op een beschuldiging van valsheid in geschrifte.

Het is aan de raadsman van verzoeker om zijn zware aanklacht te staven met minstens enige aanwijzingen. Hij stipt aan dat *“de handtekening er raar uit ziet”* en dat de naam van de minister niet is vermeld. De Raad stelt vast dat de beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen een manuele handtekening bevat bij *“DVZMINISTER”*. Er is thans maar een enkele minister bevoegd om die beslissing te tekenen, zoals *supra* uiteengezet. De loutere bewering dat de handtekening er raar zou uitzien en dus vervalst zou zijn, vormt er geen bewijs van.

Hoe dan ook, en de raadsman van verzoeker erkent dit ook, moet degene die de manuele handtekening betwist, de strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte opstarten. Hij erkent eveneens dat hij een dergelijke procedure nog niet opgestart heeft. De Raad is er bijgevolg in geen geval toe gehouden de huidige procedure te schorsen in afwachting van een eventuele strafprocedure op grond van valsheid in geschrifte. De raadsman van verzoeker voert onvoldoende elementen aan opdat de Raad de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, wat de handtekening betreft, als ongeldig zou kunnen beschouwen.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake de verwijderingsmaatregel (in casu: bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, hierna ook *“de bestreden beslissing”* genoemd)

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Zoals hoger reeds gesteld, bepaalt artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

In de nota met opmerkingen werpt verweerder het volgende op m.b.t. de dringendheid:

“Die wordt in casu betwist daar de bestreden beslissing geen rechtsgevolgen meer kan teweeg brengen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat d.d. 27 maart 2019 de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen werd genomen. Daaruit volgt dat de Dublin III Verordening in werking is getreden, wat de toepassing van het Terugkeerbesluit uitsluit, reden waarom de bijlage 13septies geen rechtsgevolgen meer kan sorteren. Er werd derhalve niet voldaan aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid”

Uit wat de verwerende partij in haar nota uiteenzet, blijkt dat zij erkent dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, niet langer uitvoerbaar is nu de verzoeker volgens de gemachtigde onder de Dublin III-verordening valt en hij op basis van een nieuwe beslissing wordt vastgehouden in het kader van deze Dublin III-verordening.

De thans bestreden beslissing kadert volledig binnen de Terugkeerrichtlijn terwijl de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen van 27 maart 2019 steunt op de artikelen 24, lid 1 en 28 van de Dublin III-verordening. In het voorliggend geval wordt door de partijen niet betwist dat de minister in deze beslissing uitdrukkelijk toepassing maakt van de artikelen 24, lid 1, en 28, lid 2, van de Dublin III-verordening. Uit de toepassing van artikel 24, lid 1 van de Dublin III-verordening, dat de gemachtigde uitdrukkelijk in extenso citeert in de nieuwe beslissing van 27 maart 2019, blijkt dat de gemachtigde van mening is dat verzoeker een persoon is als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b, c, of d die zich zonder verblijfstitel ophoudt in ons land en die geen nieuw verzoek om internationale bescherming in ons land heeft ingediend. De Raad kan enkel vaststellen dat noch verweerder noch verzoeker dit betwisten ter zitting.

De Raad heeft reeds gesteld dat een toepassing van de Dublin III-verordening, de terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uitsluit (RvV verenigde kamers, 8 maart 2008, nr. 200 933 en 9 maart 2018, nrs. 200 776 en 200 977). Verweerder erkent dit in de nota. Verzoeker kan onmogelijk tegelijk het voorwerp uitmaken van een toepassing van de Terugkeerrichtlijn en van een toepassing van de Dublin III-verordening.

De Raad is dan ook van oordeel dat er geen sprake is van een imminente verwijdering naar Eritrea, nu verzoeker wordt vastgehouden met het oog op het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat.

De nieuwe beslissing van 27 maart 2019 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, in casu Italië, betekent minstens de impliciete opheffing van de thans bestreden beslissing.

Beide partijen bevestigen dit ter zitting.

Door deze opheffing wordt aan de thans bestreden beslissing de gelding ontnomen voor de toekomst, en heeft zij ex nunc niet langer rechtsgevolgen. Het hoeft derhalve geen betoog dat de tenuitvoerlegging van de thans aangevochten verwijderingsmaatregel niet imminent is en de uiterst dringende noodzakelijkheid in casu niet langer is aangetoond.

Ten overvloede merkt de Raad op dat in de akte van kennisgeving van de nieuwe beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen uitdrukkelijk is bepaald dat de beslissing vatbaar is voor een beroep bij de rechterlijke macht, hetwelk moet ingediend worden door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats van de betrokkene in het Rijk of van de plaats waar hij (zij) aangetroffen werd. Hetzelfde beroep mag om de maand ingediend worden. Indien verzoeker bijgevolg van mening zou zijn dat de nieuwe beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen van 27 maart 2019 ten onrechte is genomen, kan hij dit bij de bevoegde rechtbank aanvechten.

De vaststelling dat niet is voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. L. LAMBRECHTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. LAMBRECHTS

A. MAES